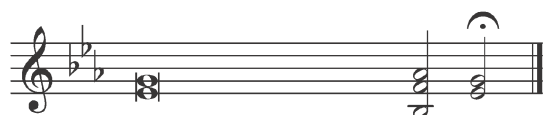

Sbor zpěváků nebo věřící, kteří zrovna nepřijímají, v celém průběhu podávání svatého přijímání pomalu zpívají, stále opakující:

Tělo Kristovo při - jmě - te, z pramene nesmrtelnosti o - kus - te.

Když poslední věřící přijme svaté Tělo a drahocennou Krev našeho Spasitele Ježíše Krista, ukončuje se toto písní chvalozpěvem:

Alleluja, alleluja, alle - lu - ja. ➔

Kněz, žehnaje shromážděnému lidu, praví:

pasiž, Bože, lid svůj

a požehnej dědictví svému.

Věřící zpívají pomalu:

Z 8. hlasu

1. Viděli jsme svět - lo pra - vé, ➔
2. našli jsme ví - ru pra - vou,
3. neboť ta spa - si - la nás,

Kněz, odnášeje kalich, zvolá: **V**ždycky, nyní i příště, až na věky věkův.

1. Ať naplněna jsou ú - sta na - še ➔
2. a chválením tebe, ó Pa - ne,
3. účastniti se svatých tvých Bož - ských,
4. Zachovej nás v posvě - ce - ní svém,
5. Alleluja, al - le - lu - ja,

(Čtou-li se verše na alleluja, pak kněz či diákon dí: Velemoudrost!)

Věřící:

Al - le - lu - ja, al - le - lu - ja,

al - - - - le - lu - ja!

Čtení z evangelia (což symbolizuje Kristovo kázání na hoře).
Kněz (diákon) zvolá:

Velemoudrost! Povznesme se a poslyšme svaté evangelium!

Kněz žehná lidu: Pokoj všem.

Věřící:

I du - chu tvé - mu.

Kněz či diákon: **D** ... svaté evangelní čtení.

Věřící:

Sláva tobě, Pa - ne, slá - va to - bě!

Kněz (diákon): Pozor mějme! (A předčítá se úryvek z evangelia.)

Věřící po ukončení čtení znovu zpívají: Sláva tobě, Pane, sláva tobě!

Teď může být kázání, při němž věřící sedí.

Ektenie vroucí

Kněz (diákon): **D**ecme všichni z celé duše a z celé mysli své rceme!

Věřící: ↓

Kněz (diákon): Hospodine, Vševládce, Bože otců našich, prosíme tebe, vyslyš nás a smiluj se!

Věřící: ↑

Kněz (diákon): Smiluj se nad námi, Bože, podle velikého milosrdenství svého, prosíme tebe, vyslyš nás a smiluj se!

Věřící:

Kněz (diákon): Ještě modlíme se za metropolitu našeho vladyku (jméno) [i za vladyku našeho (jméno)] a všechny naše bratry v Kristu.

Věřící: **Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.**

Kněz (diákon): Ještě modlíme se za bratry naše, kněžstvo, mnišské duchovenstvo a všechno bratrstvo naše v Kristu.

Poté se pod kalichem společně jedním hlasem modlí poslední a hlavní modlitbu před svatým přijímáním (žalmista ji pomalu a výrazně předřikává):

Věřím, Pane, a vyznávám, že jsi ty vpravdě Kristus, Syn Boha živého, jenž jsi přišel na svět spasit hříšníky, z nichž první jsem já. Věřím také, že toto jest samo přečisté Tělo tvé a toto jest sama drahocenná Krev tvá; i modlím se proto k tobě: Smiluj se nade mnou a odpusť mně hříchy mé úmyslné i neúmyslné, jichž slovem či skutkem, vědomě i nevědomě jsem se dopustil, a učíš mne hodným neodsouzeně přijmouti přečisté tvé Tajiny na odpuštění hříchů a k životu věčnému.

A dále: Za účastníka večere své tajemné, Synu Boží, přijmiž mne dnes; neboť nezjevím tajemství nepřátelům tvým, aniž políbění tobě dám jako Jidáš, ale jako onen lotr vyznávám tebe: Rozpomeň se na mne, Pane, v království svém. Aby nebylo mně v soud nebo zatracení přijímání svatých tvých Tajin, ó Pane, ale k uzdravení duše i těla.

Po modlitbě kněz podává věřícím, kteří jednotlivě přistupují s rukama zkříženými na prsou, svaté Tajiny a každému hlásá: „Přijímá služebník Boží (jméno) drahocenné a svaté Tělo a Krev Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista na odpuštění hříchů a k životu věčnému.“

Věřící přistupují jeden po druhém, pohybují se pomalu a klidně, u kalicha se už neklaní ani nekřížují, ale drží ruce na prsou. Při přijímání dostatečně otevrou ústa a mírně zakloní hlavu, aby jim kněz mohl podat na posvátné lžičce drahocenné Tělo a Krev Páně. Přijímání se musí dít v klidu, s hlubokou úctou k Pánu Ježíši, přítomnému ve svatých Tajinách, a s velikou opatrností. Pokud kněz nemá pomocníka, který při přijímání drží pod lžičkou liturgický ubrousek (iliton) a každému jím pak zlehka osuší ústa, tak si sám věřící těsně před přijímáním opatrně vezme volný konec ilitonu, který kněz drží spolu s kalichem, a přidržuje si jej pod ústy; nakonec si jím zlehka osuší rty. Po osušení úst věřící políbí podstavec kalicha a ihned poodstoupí od kalicha, pak se teprve pokřížuje a odchází, aby po přijímání snědl kousek prosfory a případně vypil doušek zředěného vína. Všichni, kteří se pohybují poblíž kněze podávajícího svaté přijímání, musí dbát na to, aby se chovali obezřetně, nevrátili nějakým prudkým pohybem do kněze či do kalicha apod.

Ať mají všichni na paměti, že se jedná o nejposvátnější součást a duchovní vrchol Božské liturgie, při němž se nejen duchovně, ale i tělesně spojujeme s naším Bohem. I ti, kteří se z jakýchkoliv důvodů nezúčastní svatého přijímání, jsou posvěcováni skrze svou přítomnost při této tajemné události.

Věřící:

Je - den sva - tý, je - den Pán, Je - žíš
Kris - tus k slá - vě Bo - ha Ot - ce. A - men.

Věřící zpívají zpěv ke svatému přijímání, KINONIKON, jak se to náleží dle dne v týdnu, nebo dle svátku či památky slaveného svatého (nedělní viz v příloze, str. 56). Pak se mohou číst např. modlitby před svatým přijímáním.

Kněz mezitím rozlamuje posvěceného Beránka, čili Tělo Kristovo, a přijímá.

Před svatým přijímáním věřících se otevírá královská brána, kněz (nebo diákon) stane s kalichem ve svatých dveřích (*symbolika příchodu vzkříšeného Krista k učedníkům*), pozdvihuje kalich se přečistými Tajinami a zvolá:

bázní Boží (s láskou) a u víře přistupte!

Věřící:

Požehnaný, jenž se běře ve jmé - nu Pá - ně.
Bůh jest Hos - po - din a zje - vil se nám.

Věřící, kteří jsou připraveni ke svatému přijímání, přistupují blíže, shromažďují se pod solejí před knězem připraveným podávat svaté Tajiny všem řádně (pokáním, půstem, modlitbou a dobrými skutky) připraveným pravoslavným křesťanům. Přijímající musí být v kanonické jednotě s naší pravoslavnou církví a mít od svého zpovědníka požehnání přijímat drahocenné Tělo a Krev Kristovy.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Kněz (diákon): Ještě modlíme se za vlast naši a její představitele ve správě státní i ve vojsku, abychom životy své tiše a pokojně strávili ve všelike zbožnosti a čistotě.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Kněz (diákon): Ještě modlíme se za blažené a věčné paměti hodné jejich svatosti pravoslavné patriarchy, za zakladatele svatého chrámu tohoto [svatého monastýru tohoto] i za všechny pravoslavné dříve zesnulé otce i bratry, zde a všude jinde odpočívající.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Kněz (diákon): Ještě modlíme se za ty, kteří přinášejí dary a kteří dobrodiní činí ve svatém a veledůstojném chrámě tomto, za přísluhující, zpívající a přítomný lid, očekávající od tebe velikých a hojných milostí.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Kněz: **N**eboť milostivý a lidumilný Bůh jsi ty, a tobě chválu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící:

A - men.

Při službě za zesnulé pronáší se nyní zádušní ektenie (viz v příloze, str. 60).

Ektenie za katechumeny

Kněz (diákon): [**K**atechumeni, modlete se k Hospodinu!]

Věřící: ↓

Ho - spo - di, po - mi - luj.

Věřící: ↑ **Dejž, ó Pane!** (Dejž, Hospodine.)

Sjednocenost ve víře a účastenství Ducha Svatého vyprosilvše, sami sebe i druh druhá i veškeren život náš Kristu Bohu poručme.

Věřící pomalu:

To - bě, Ho - spo - di - ne, to - bě, Ho - spo - di - ne.

Kněz: učin nás hodny, Vládce, abychom s důvěrou a neodsouzeně směli vzývati tebe, nebeského Boha Otce a říkati:

Všechn přítomný lid zpívá:

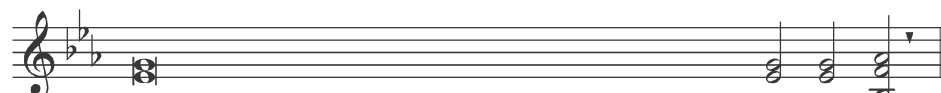
Otče náš, jenž jsi na nebe - sích, posvět se jméno tvé, ↓

příjď krá - lov - ství tvé; buď vůle tvá jako v nebi,

tak i na ze - mi, chléb náš vezdejší dejž nám dnes

a odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme vinní - kům na - šim,

a nevod' nás v po - ku - še - ní, ale zbav nás od zlé - ho.

Dvě malé ektenie s dvěma modlitbami za věrné

Kněz (diákon): [Katechumeni, odejděte! Kdož jste katechumeny, vyjděte ven! Katechumeni, odejděte! Nikdo z katechumenů, nezůstávej zde!]
Věrní, opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící (pomalu): ↓

Ho - spo - di, po - mi - luj.

Kněz (diákon): Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodati svou.

Věřící (pomalu): ↑

Ho - spo - di, po - mi - - luj.

Diákon (kněz nikoliv): Velemoudrost!

Kněz: **N**eboť tobě náleží všeliká sláva, čest a klanění, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící (pomalu):

A - men.

Kněz (diákon): Opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící (pomalu): ↓

Ho - spo - di, po - mi - luj.

Slouží-li diákon, pak následují ještě další čtyři prosby ektenie a věřící na ně odpovídají svižným zpěvem. Je-li kněz sám bez diákona, platí zde uvedený kratší postup.

Kněz (diákon): Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí svou.

Věřící (pomalu): ↑

Ho - spo - di, po - mi - - luj.

Diákon (kněz nikoliv): Velemoudrost!

Kněz: Abychom pod vládou tvou povždy chráněni, tobě slávu vzdávali, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící:

A - men.

Aby lidumilný Bůh náš, přijav je na svatý nadnebeský a duchovní oltář svůj jako příjemnou vůni duchovní, seslal nám Božskou blahodať a dar Svatého Ducha, modleme se.

Věřící: ↓ **Hospodi, pomiluj.**

Abychom vysvobozeni byli od všelikého soužení, hněvu a nouze, k Hospodinu modleme se.

Věřící: ↑ **Hospodi, pomiluj.**

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí (milostí) svou.

Věřící: ↓ **Hospodi, pomiluj.**

Abychom celý den dokonale, svatě, pokojně a bez hříchů strávili, Hospodina prosme.

Věřící: ↓

Dejž, ó Pa - ne.

Za anděla pokoje, věrného vůdce, ochránce duší a těl našich, Hospodina prosme.

Věřící: ↑ **Dejž, ó Pane! (Dejž, Hospodine.)**

Za odpuštění a prominutí hříchův a poklesků našich Hospodina prosme.

Věřící: ↓ **Dejž, ó Pane! (Dejž, Hospodine.)**

Za to, co je dobré a užitečné duším našim, a za mír světa Hospodina prosme.

Věřící: ↑ **Dejž, ó Pane! (Dejž, Hospodine.)**

Abychom ostatní čas života svého v pokoji a pokání skončili, Hospodina prosme.

Věřící: ↓ **Dejž, ó Pane! (Dejž, Hospodine.)**

Za křesťanské skonání života našeho, bez bolesti, bez zahanbení, v pokoji a za dobré zodpovídání se na hrozném soudu Kristově prosme.

Kněz: **A** dej nám jedněmi ústy a jedním srdcem slaviti a opěvovati neuctívanější a velikopé jméno tvé, Otce i Syna i Svatého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící:

Kněz se obrací k lidu a žehnaje mu, dí hlasitě: **A** milost velikého Boha a Spasitele našeho Ježíše Krista budiž se všemi vámi.

Věřící:

Druhá prosebná ektenie

Kněz nebo diákon: **V**zpomenuvše na všechny svaté, opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: ↓

Za přinesené a posvěcené drahocenné Dary k Hospodinu modleme se.

Věřící: ↑

Řád liturgie věrných

Cherubínská píseň

(Staroruský nápěv. Zpívá se pomalu, táhle)

1. Che - ru - bí - ny ta - je - mně, che - - - ru - bí - ny,
che - ru - bí - ny ta - je - mně, che - - - ru - bí - ny
ta - - - je - mně před - - sta - vu - jí - ce,
před - - sta - vu - jí - ce, a o - ži - vu - jí - cí
a o - ži - vu - jí - cí Tro - ji - cí, a o - ži - vu - jí - cí
a o - ži - vu - jí - cí Tro - ji - cí troj - sva - tou
pí - seň pě - jí - ce, pí - seň pě - jí - ce,

všech - ny — ny - ní, ny - - - ní svět - ské,
 všech - ny — ny - ní, ny - - - ní svět - ské
 od - lož - me — pé - - - - če, pé - - - - če.

Velký vchod

Duchovenstvo koná velký vchod, při němž se přenášejí důstojné dary (tj. víno v kalichu a chléb na diskose, připravené před liturgií při proskomidii, spolu s částčkami vyjmutými z prosfor za živé i zesulé). Dary se nesou slavnostním průvodem z žertveníku na svatý prestol. Předchází jim svíce.

Tento průvod představuje cestu Pána Ježíše s křížem na Golgotu a Jeho Ukřižování. Pronášeny jsou při tom modlitby za episkopát, duchovenstvo i za zakladatele chrámu, za jeho dobrodince, případně za ty, za něž se toho dne zvláště modlíme, za zesulé, za přítomné věřící a nakonec za všechny pravoslavné křesťany. Modlitby končí ohlasem rozhovoru Ježíše Krista na kříži s lotrem ukřižovaným po pravici: „...na vás a na všechny pravoslavné křesťany nechť rozpomene se Hospodin Bůh v Království svém...“

Velký vchod je jednou z nejposvátnějších součástí liturgie. Věřící při něm stojí se skloněnými hlavami, obrázení vždy k přenášeným darům. **Duchovní hlasitě pronášejí dvě modlitby velkého vchodu; věřící po každé z nich jedenkrát zazpívají: „Amen.“** Nakonec představený žehná přítomnému lidu kalichem.

A - men. (2x)

tobě děkujeme, ó Pa - ne, a modlíme se k tobě, Bo - že náš.

Při velkých svátcích se místo »Jest vpravdě důstojno« zpívá jiný hymnus přesv. Bohorodici (bývá uveden ve službě svátku) a zpívá se po celé posváteční období až do opuštění svátku.

Při liturgii sv. Basila Velikého se zpívá »Všechno stvoření« (viz příloha str. 62).

Kněz při zpěvu »Jest vpravdě důstojno« vzpomíná svaté, modlí se za zesulé pravoslavné křesťany, za duchovenstvo, za Církev i za celý svět. Posléze se modlí za pravoslavné bratry a sestry ještě na zemi žijící, za všechna města a země, za cestující, nemocné, trpící, za dobrodince naše.

1. blahoslaviti tebe,	Bo - ho - ro - di - ci,
2. Matku	Bo - ha na - še - ho.
3. a nad serafíny bez přirov-	ná - ní slav - něj - ší
4. pravou Bohorodici	ve - le - bí - me.

I na všech - ny, i na všech - ny, i na — všech - ny.

Věřící lid zpívá třikrát či déle – co nejpomaleji:

Z 6. hlasu

Tebe o - pě - vá - me, tobě dobro - ře - čí - me, ►►►

Epiklese. Kněz tiše vzývá Boha Otce, aby seslal Ducha Svatého na nás a na předložené důstojné dary. Nyní jsou obětované chléb a víno tajemně proměňovány na přecistě a svaté Tělo Kristovo a drahocenou a svatou Krev Páně.

Tuto liturgickou a nekrvavou službu přinášíme i za ty, kteří u víře zesnuli, za všechny svaté i za každou duši spravedlivou, u víře skončivší.

Tento okamžik liturgie symbolicky představuje Kristovo Vzkříšení z mrtvých.

Kněz přijav kadidelnici, praví hlasitě:

Zvlastě za nejsvětější, nejčistší, nejblahoslovenější a slavnou Vládkyni naši, Bohorodici a vždycky Pannu Marii.

Věřící lid pomalu zpívá hymnus »Jest vpravdě důstojno«: Z 2. hlasu

1. Jest vprav - dě dů - stoj - no, ►►►
 2. vždy blahoslave - nou a pře - čis - tou
 3. Tebe nad cheru - bí - ny ctě - něj - ší,
 4. bez porušení Boha Slovo po - ro - div - ší,

Kněz: Nejprve rozpomeň se, Hospodine, na metropolitu našeho vladyku (jméno) [i na vladyku našeho (archi-) episkopa (jméno)] a zachovej ho [je] svaté Církvi své v pokoji, neporušeného [neporušené], počestného [počestné], zdravého [zdravé], dlouho žijícího [žijící] a řádně hlásajícího [hlásající] slovo pravdy tvé.

Věřící: I na všechny. (I na všechny a na vše.)

Druhá část Cherubikonu

Když kněz požehnal kalichem shromážděnému lidu a ubírá se s důstojnými dary přinášeného chleba a vína do oltáře, kde budou později posvěceny, věřící zpívají toto dokončení Cherubínské písně:

2. A - by - chom při - ja - li Krá - - - le - - - všech,
 an - děl - ský - mi řá - dy ne - - - vi - di - tel - ně
 se slá - vou do - pro - vá - - ze - né - ho, ve slá - vě ne - se - né - ho.
 Al - le - lu - ja, al - - - le - lu - ja,
 al - le - lu - - ja, al - - - le - lu - ja,
 al - le - lu - ja, al - - le - lu - ja, al - - le - lu - ja.

Kněz požehná světloňši, který pak odchází a odnáší svíce.

Položení chleba a kalicha na svatý prestol zobrazuje snímání Pána s Kříže a uložení mrtvého těla Kristova do hrobu. Někde se poté zavírá královská brána a zatahuje oltářní opona, což symbolicky znázorňuje uzavření vchodu hrobky velkým kamenem.

Následuje první prosebná ektenie

Kněz či diákon: oplňme modlitbu naši k Hospodinu.

Věřící: ↓

Za předložené důstojné dary k Hospodinu modleme se.

Věřící: ↑

Za svatý chrám tento a za vcházející v něj s vírou, zbožností a bázní Boží k Hospodinu modleme se.

Věřící: ↓ **Hospodi, pomiluj.**

Abychom vysvobozeni byli od všelikého soužení, hněvu a nouze, k Hospodinu modleme se.

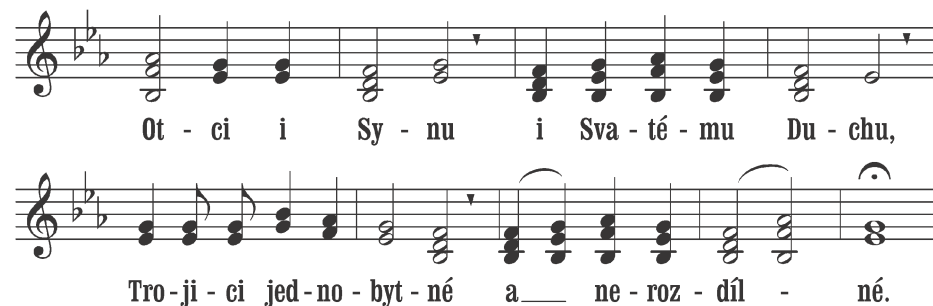
Věřící: ↑ **Hospodi, pomiluj.**

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí (milostí) svou.

Věřící: ↓ **Hospodi, pomiluj.**

Abychom celý den dokonale, svatě, pokojně a bez hříchu strávili, Hospodina prosme.

Věřící: ↓

Věřící:

Věřící (pomalu):

Věřící (pomalu):

Dů - stoj - no a spra - ved - li - vo jest kla - ně - ti se

Kněz: itěžnou píseň zpívajíce, volajíce, hlásající a pravíce:

Věřící lid pomalu zpívá:

Z hlasu 3.

1. Svatý, sva - tý, sva - tý
2. Plná jsou nebesa i ze - mě slá - vy tvé!
3. Požehnaný, jenž se běře ve jmé - nu Pá - ně!

Kněz pronáší ustanovující věty tajemné večeře:
 ezměte, jezte, to jest Tělo mé, kteréž za vás lámáno jest na odpuštění hříchů.

Věřící při slovech tajemné večeře sklánějí hlavy.

Kněz: ijte z něho všichni, to jest Krev má Nového zákona, která se za vás a za mnohé vylévá na odpuštění hříchů.

Kněz pozdvihuje obětované důstojné dary:
 voje z tvého tobě přinášíme pro vše a za vše.

Za anděla pokoje, věrného vůdce, ochránce duší a těl našich, Hospodina prosme.

Věřící: **Dejž, ó Pane!** (Dejž, Hospodine.)

Za odpuštění a prominutí hříchů a poklesků našich Hospodina prosme.

Věřící: **Dejž, ó Pane!** (Dejž, Hospodine.)

Za to, co je dobré a užitečné duším našim, a za mír světa Hospodina prosme.

Věřící: **Dejž, ó Pane!** (Dejž, Hospodine.)

Abychom ostatní čas života svého v pokoji a pokání skončili, Hospodina prosme.

Věřící: **Dejž, ó Pane!** (Dejž, Hospodine.)

Za křesťanské skonání života našeho, bez bolesti, bez zahanbení, v pokoji a za dobré zodpovídání se na hrozném soudu Kristově prosme.

Věřící: **Dejž, ó Pane!** (Dejž, Hospodine.)

Nejsvětější, nejčistší, nejblahoslovenější a slavné Vládkyně naší, Bohorodice a vždycky Panny Marie, se všemi svatými pamětlivi jsouce, sami sebe i druh druhá i veškeren život náš Kristu Bohu poručme.

Věřící (pomalu):

To - bě, Ho - spo - di - ne, to - bě, Ho - spo - di - ne.

Kněz se tiše modlí k Bohu Otci za přijetí našich modliteb a obětí, za sestoupení blahodati Ducha Svatého na shromážděný lid a končí ohlasem:

Slitovností jednorozeného Syna tvého, s nímž veleben jsi s přesvatým, blahým a oživujícím Duchem tvým, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící:

A - men.

Kněz: Pokoj všem.

Věřící:

I du - chu tvé - mu.

Diákon: Milujme druh druhá, abychom jednomyslně vyznávali.

Věřící:

Ot - ce i Sy - na i Sva - té - ho Du - cha, ↓

Tro - ji - ci jed - no - byt - nou a ne - roz - díl - nou.

Diákon: (Dvěře, dvěře!) Pozor mějme k velemoudrosti!

Žalmista recituje Niceo-cařihradský symbol víry (ostatní spolu s ním):

Věřím v jednoho Boha, Otce, Věvládce, Stvořitele nebe a země, všeho viditelného i neviditelného.

I v jednoho Pána, Ježíše Krista, Syna Božího, jednorozeného a z Otce zrozeného přede všemi věky. Světlo ze Světla, Boha pravého z Boha pravého, rozeného, nestvořeného, jednobytného s Otcem, skrze něhož vše učiněno bylo. Jenž pro nás lidi a pro naše spasení sestoupil s nebe, vtělil se z Ducha Svatého a Marie Panny a člověkem se stal. Jenž za nás ukřižován byl pod Pontským Pilátem, trpěl a pohřben byl. A třetího dne vstal z mrtvých podle Písem. Vystoupil na nebesa a sedí po pravici Otce. A znovu přijde se slávou soudit živé i mrtvé; jeho království nebude mít konce.

I v Ducha Svatého, Pána, oživujícího, jenž z Otce vychází a s Otcem i Synem spoluctěn a spoluoslavován jest a mluvil skrze proroky.

I v jednu svatou, obecnou a apoštolskou Církev.

Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů.

Očekávám vzkříšení mrtvých a život věku budoucího. Amen.

Diákon: Stůjmež pevně, stůjmež s bázní, pozor mějme a v pokoji přinesme svatou oběť!

Věřící (pomalu):

Milost pokoje, o - běť chvá - ly.

Kněz, žehnaje lid:

Blahodať Pána našeho Ježíše Krista a láska Boha Otce a účastenství Svatého Ducha budiž se všemi vámi.

Věřící:

I s du - chem tvým. —

Kněz: Vzhůru srdce!

Věřící:

Má - me k Pá - nu.

Kněz: Vzdávějme díky Hospodinu!

